

er paa det rene med, at Skovstylden ikke skatter tilbørlig til Kommunerne, og at Skovstylden meget vel kan bære den dobbelte eller, som nogle i Folketinget mente, den femdobbelte Afgift af, hvad den nu har, kan man dog umulig gaa den Vej, at man ganske simpelthen lader, som om al Ting var i Orden med Styldsjætningen, og fordobler Forholdet. Man maa nødvendigvis tage Hensyn til, at hvis man nu vil have nogen Forandring med Hensyn til Betsatningsforholdene for Skovstyldens Vedkommende, saa er der ikke andet at gøre end at foretage en ny Matrikulering af Stovene. Det skal jeg heller ikke have det mindste imod, hvis man maatte finde, at dette var ønskeligt. Jeg skal ikke en Gang have noget imod, om man vilde gaa til en hel ny Matrikulering og tage Alger og Engs Hartkorn med. Den Forfatter, som jeg før nævnte, har netop gjort opmærksom paa, at efter de Erfaringer, han har indhøstet, kan en Styldsjætning ikke anses for brugelig som et retfærdigt Betsatningsgrundlag i mere end ca. 70 Aar, og — føjer han til — naar man derfor skal skønte over, naar der skal foretages en ny Matrikulering, maa man ikke tabe af Sigte, at den egentlige Jordbonitering under den sidste Matrikulering var færdig i Aaret 1821; derfor er i og for sig 1891 et ganske passende Aar til at tænke paa, om man kan foretage en ny Styldsjætning i det hele taget. Nu kunde man jo sige, at hvad jeg her har anført, kan vel være rigtigt i det hele taget, hvis der var Tale om uden videre at gaa til at paalægge Skovstylden kommunale Afgifter lig med Alger og Engs Hartkorn paa alle Omraader, men her er kun Spørgsmaal om een lille Byrde, nemlig om Snekastning, som man ikke behøver at tage det saa nøje med, selv om den falder noget ulige. Der til skal jeg svare, at det kan være ganske rigtigt, men at man maa huske paa, at hvis man een Gang her gaar ind paa Princippet, har man ingen stellig Grund til, hvis dette Spørgsmaal senere en Gang kommer frem for de øvrige kommunale Afgifters Vedkommende, at modsætte sig, at dette Princip, som man een Gang har erkendt for rigtigt, helt gennemføres. Det er Grunden til, at jeg ikke kan andet end tilraade Landstinget at vende tilbage til det nuværende Regler og lade den bestaa.

I § 7 er der endvidere indstuet en Bestemmelse, hvorefter der paa Statskovenes skal kunne paalægges Snekastningspligt, uagtet Skovstylden er bortfalden. Det kan jeg ikke have noget imod. Denne Skovstyld er falden bort af en hel anden Grund end

ved anden Skovstyld, den er ikke indbefattet under de 25,000 Tdr. Land, som ere frit for Skovstyld, men den er falden bort, fordi man i den Tid, da man ikke havde nogen egentlig kommunal Paaliquing, men kun Statsstatter af Skovstyld, fandt det urimeligt, at Staten skulde betale Skatter til sig selv, og saa udførte man Skovstylden af Matricken. Da senere de kommunale Statter have faaet Betydning, har man ikke kunnet paalægge disse Skove noget. Der er her Tale om omtrent 8—9,000 Tdr. Land Skove, som ligge i Kjøbenhavns og Frederiksborg Amt; der er ikke noget til Hinder for, enten at føre Skovstylden tilbage eller i alt Fald lade den deltage i Betsatningen ad anden Vej.

Der er i Lovudkastets øvrige Paragrafer endnu foretaget en stor Del mere eller mindre betydelige Ændringer; jeg finder det, som jeg allerede har bemærket, ikke nødvendigt at gennemgaa dem alle. Jeg skal endnu blot berøre en enkelt. I de to sidste Stykker af § 11 har man givet Regler om det Vederlag, som skal ydes til Snekogderne og disses Medhjælp. Man har der for Snekogdernes Vedkommende bestemt, at der skal gives dem Vederlag i Fritagelsen for deres Snekastningspligt, og, hvis deres Arbejde overstiger denne Pligt, ved Betaling. Jeg foretrækker Reglerne som de vare givne, da Lovudkastet kom her fra, nemlig at Snekogden skal have Betaling, men ikke have Afdrag i Snekastningspligten. Det er nemlig en egen Sag at give Snekogden Vederlag paa denne Maade, fordi der er ingen, der kan kontrollere, hvor megen Tid han har brugt for at udføre sit Hverv som Snekoged; der opstaar let Rivninger i saa Fald, idet han vil mene, at han har fungeret ved Sejligheden, hvor Sogneraadet mener, han ikke har fungeret. Jeg har mindre imod, at man vederlægger Snekogdens Medhjælper paa den Maade, thi Snekogden kan kontrollere Medhjælperen og kan opgive, hvor megen Tid han har brugt til Arbejdet; men det er iøvrigt et Punkt af mindre Betydning. De øvrige Ændringer, som ere foretagne, ere ikke af den Betydning, at jeg finder Anledning til at omtale dem her. Der er i Reglen kun Spørgsmaal om det mere eller mindre henfigtsmæssige, og det vil bedst kunne overvejes, naar Sagen, hvad jeg antager, at man vil være enig om, gaar til et Udvalg.

Madjen-Wygdal: Den foregaaende Tale gjorde opmærksom paa, at der i det andet Ting er foretaget ikke saa Forandringer i Lovforslaget, som det forelaa sidst